

Частина 1

Людина є не тим, що вона про себе думає, а тим, що приховує.

Андре Моруа

1

Дощ не зважав на чужий сон. Він застукотів по даху, зата-рабанив по бляшаних стоках для води, заходився битися у вікно. Такий дощ був передвісником зими. Тільки починало світати, сіре небо навівало сум, у дворі туди й сюди літало листя, і все, що можна було розгледіти за вікном, зовсім не викликало бажання вийти назовні. Хотілося загорнутися в ковдру та проспати негоду аж до самої весни, тепла й довгоочікуваного сонечка.

Ну й туга. Звідки такий сум? Це просто день такий, чи знову повернулася депресія? Еліза більше не змогла заснути і з думкою про чашку чаю встала з ліжка — обережно, щоб не розбудити чоловіка, який спав поруч.

Нещодавно вона зауважила, що якомога більше відтягує зустріч із ним. Байдуже, про що йшлося, чи про ранкове пробудження, а чи про похід магазинами, вона однаково не прагнула побачитися з чоловіком якомога швидше. Денис викликав у неї здебільшого страх. Як розумна жінка Еліза усвідомлювала, що неправильно почувати до власного чоловіка такі емоції, але щоразу, як той несподівано з'являвся

на порозі будинку, спальні або ванної кімнати, вона, непомітно для нього, але досить відчутно для себе, здригалася.

Еліза вибралася з-під ковдри, і її ноги потонули у м'якому килимі. Попри всі думки про нинішній свій стан, жінка не змінила переконання, що життя в достатку та дорогі речі навколо допомагають скрасити самоту і незадоволеність. Килим м'яко й ніжно пестив ступні, ліжко не видало жодного скрипу, навіть матрац не прогнувся — ніщо не завадило міцному сну Дениса. Жінка зачинила квартиру, і в кімнаті стало тихо. Будинок ще не опалювали, й у ньому було холодно, а зважаючи на те, що всі спали, ще й темно.

Нечутно прослизнувши до ванної, Еліза вдягнула довгий, аж до п'ят, теплий халат. Так само тихо вона спустилася на кухню й аж тоді зітхнула на повні груди, бо у спальні, біля чоловіка, призначеного Всевишнім захищати її, відчувала таку тривогу, що забивало подих.

Еліза заварила чай: жодних пакетиків у чашці, а тільки порцеляновий чайник для заварювання та вишуканий чай. У гарну чашку із сервізу вона поклала шматочок лимона і, коли нарешті налила собі ароматного напою, до якого звикла так, що не мислила без нього свого існування, відчула, що настрої нарешті покращився, а дощ за вікном більше не здається передвісником біди.

Жінка сіла на широке підвіконня і, надпиваючи маленькими ковтками гарячий чай, подивилася за вікно. Вчора вони не занесли в дім садові меблі — круглий столик з чотирма кріслами, і тепер вітер розкидав їх по веранді. Втім, не так... Стіл залишився стояти на своєму місці, зате крісла ніби посварилися з ним: одне відвернулось у протилежний бік, два інші, тримаючись разом, відсторонилися й наче лаштувались ось-ось зістрибнути зі сходів, а четверте взагалі валялося у віддаленому кінці веранди. Еліза дивилася на ті крісла, і в її свідомості завирували якісь, співзвучні з її спра-

вами, образи. Але... як казала мама, вона надто багато фантазує, щоб сприймати серйозно власні асоціації.

Стільці нагадали їй компанію на ранок після галасливої вечірки, й Еліза подумки пожалкувала, що у них удома таких вечірок не буває ніколи.

На сьогодні вона запланувала багато справ, але всіх їх перекреслив дощ. Жінка побоювалася, що Денис не поїде до міста, як намислив учора, а залишиться, щоб провести день із нею. Провести так, як вважає за потрібне, але з певністю, що чинить так для загального блага, й жодного разу не засумнівавшись, що їй хотілося б чогось іншого. Мама була б у захваті. Вона завжди мріяла про чоловіка, який вирішував би все сам, даючи змогу відключити мізки та створивши із себе щось на кшталт релігії — живого припису догм, саме лише бездумне дотримання яких повинно би було зробити жінку щасливою.

Еліза не помітила, як минула година. Жінка давно допила чай і тепер стискала в руках порожню чашку. Почулося легке клацання — прокинувся Денис. Він щоразу потягувався до хрускоту в суглобах, і від цього звуку вона щоразу здригалася. Еліза легко ковзнула з підвіконня, підбралася, ставши натягнутою струною, і ввімкнула кавоварку. Вранці Денис надавав перевагу каві. Це єдине, що можна було подавати йому без зайвих церемоній, зі звичайної самотньої чашки, яка не мала сестер по сервізу.

Коли Денис зайшов до кухні, на нього чекала ароматна кава, еліксир гарного настрою й енергії. Еліза із завмиранням серця очікувала на чоловіка: в костюмі — вирушить до міста, в халаті — залишиться вдома. Аромат одеколону, що долетів до жінки набагато раніше за появу Дениса в кухні, дав знати: він поїде.

— Здрастуй, Елізо. Ти так рано встала сьогодні. — Денис поцілував дружину в щоку.

— Здрастуй. Мене розбудив дощ.

Денис завжди говорив так манірно, і вона з часом перейняла його манеру розмовляти, чим викликала захват у матері.

— От негідник. — Денис сьорбнув кави. — У мене на сьогодні призначено важливу зустріч. Я радо побув би з тобою, згаяв би цей похмурий день.

Дружина зітхнула:

— Треба, то треба. Ти будеш снідати вдома? Я б щось приготувала.

Денис підняв руку і подивився на годинник. Звичний жест ділової людини.

— Ні, люба. Я поїду. Невідомо, що зробив дощ із дорогою, а мені ніяк не можна запізнитися. Приїду в місто раніше, поснідаю в кафе.

— Добре, як скажеш.

Денис поставив спорожнілу чашку і, підступивши до дружини, притиснув її до свого солідного торсу та розсунув поли халата.

— Може, встигну? Швидко?

Еліза знала, що питання чоловік ставить сам собі, аж ніяк не їй, і промовчала. Вона була тією, ким повинна бути, — дружиною, тому давно не брала участі в обговореннях чоловікових рішень.

— Ні, не встигну, — із жалем промовив Денис. Він нахилився і вкусив її за груди, не так, щоб залишився синець, але досить боляче, у відповідь на що Еліза посміхнулася: нічого затримувати його, нехай їде, нехай їде.

Відпустивши дружину, Денис моментально забув про неї, зосередившись на майбутній зустрічі, на паперах, які мав підготувати його помічник, і пошуку ключів від машини...

— Зачини за мною, — кинув він дружині.

Це було зайвим: вхідні двері зачинялися самі, але дружина повинна проводити й зустрічати чоловіка. Це істина, що не потребує доказів.

Вона поквапилася провести чоловіка, затримавшись на кілька секунд у дверному отворі та дозволивши дощу і вітру показати їй негоду надворі. Сире повітря пахло смутком, дощ хлюпав в обличчя крижаною водою, а вітер заходився шарпати за поли халата.

— Скажи, щоб почали топити! — гукнув Денис від входу до гаража. — Зачинися, бо застудишся.

Еліза кивнула і зачинила двері. Напевно, вона повинна бути вдячна долі за те, що їй не потрібно йти в дощовий ранок в офіс, повинна дякувати Денису, що це він їде заробляти гроші, а вона може присвятити весь день материнству та підтримці затишку в їхньому розкішному замиському особняку.

А ось і воно — щастя. Еліза всміхнулася: на кухні сидів її син і спадкоємець Дениса, гордість сім'ї та сполучна ланка між такими різними людьми, як вона й Денис.

— Доброго ранку, синку, — вона поцілувала його в маківку.

— Тато вже пішов? Я знову не встиг? — дитина була ладна розплакатися.

— Пішов. Але ж у тебе є матуся. — Еліза спробувала обійняти синочка, та він її відштовхнув.

— Хочу їсти, — усім своїм виглядом хлопчик виказував невдоволення.

— Гаразд. Пластівці з молоком?

— Фу, знову?

— А що б ти хотів? Омлет?

— Я ненавиджу яйця.

— Можу зварити кашки.

— Фу-у-у-у-у, — малюк завередував і взявся вигинатися.